

REDACTIONEEL GEDEELTE

EXTENSION FOR PREVENTION

Het is een niet te weerspreken feit, dat de meeste menschen hun leven lang vasthouden aan de dingen die hen in hun jeugd als axioma's verkondigd worden.

Dit geldt voor alle mogelijke zaken, opvoeding en onderwijs betreffende en ook bij het Hooger Onderwijs is dit verschijnsel met absolute zekerheid te constateeren.

In ons land bijvoorbeeld is het voor ingewijden meestal niet moeielijk te ontdekken in welke Universiteitsstad een medicus, jurist etc. gestudeerd heeft, omdat men hem herkent als discipel van een professor met afwijkende opvattingen omtrent een of ander vraagstuk van wetenschappelijken aard.

Eenerzijds hebben wij dan te maken met het volstrekte vertrouwen in de opvattingen, die ons door een autoriteit als absolute waarheid verkondigd zijn, anderzijds is er het aangeboren menschelijk conservatisme dat ons niet dan met veel veel moeite afstand laat doen van meeningen en methoden die wij trouw hebben aangehangen.

Een tandheelkundig voorbeeld voor een stelling die de laatste vijf en twintig jaren als axioma is aanvaard, is wel de theorie van de „extension for prevention” in 1897 door *G. V. Black* voor het eerst verkondigd, en korten tijd later reeds algemeen als juist aanvaard, zoozeer zelfs, dat men in de literatuur vergeefs zoekt naar den vermetele die het waagstuk zou durven ondernemen die juistheid te betwijfelen, laat staan te bestrijden.

Totdat in Juli 1926 *C. Edmund Kells* van New Orleans in „*Oral Hygiene*” het waagstuk bestond als zijn meening ten

beste te geven, dat het algemeen doorvoeren van dit principe het verlies van menige kies ten gevolge heeft gehad.

In zijn werk „Three Score Years and Nine” komt hij hier nog eens op terug en in de laatste April-aflevering van „Oral Hygiene” vindt men een artikel van zijn hand „The Swing of the Pendulum”, waarin hij met groote voldoening constateert dat hem van vele zijden brieven bereikt hebben, die instemming betuigden met zijn zienswijze en verder een citaat aanhaalt uit het in October 1926 verschenen werk van *Dr. Ward*: „American System of Operative Dentistry”, dat als volgt luidt:

„Notwithstanding the adherence of the author to the principles of extension as promulgated by Dr. Black, and notwithstanding the demonstrated efficacy of this practice, there has developed a large and influential group of teachers and practitioners who insist that from the standpoint of caries prevention, better hygiene has made unnecessary in many cases in practice, extension of cavities beyond a place where the margins may be finished by the operator and reached by the patient with a tooth brush: Moreover, the rapidly accumulating evidence that these large restorations have contributed largely to the devitalisation of teeth and that prevention against devital teeth is as much or more essential an element in practice as prevention against caries, seems to constitute a complete justification for the demand for a modification of this traditional practice”.

Schrijver dezes moet bekennen dat hij een en ander met onverdeelde sympathie gelezen heeft, omdat ook bij hem meer dan eens twijfel is gerezen aan de absolute juistheid van het beginsel van Black, wanneer men nu en dan de gevolgen ziet van dit principe als het onder alle omstandigheden is doorgevoerd.

En wanneer men dan verder *Kells* hoort bejammeren dat ook in bovengenoemd handboek geen enkele kleine caviteit te bespeuren is, noch eenig instrument waarmee zulk een caviteit gevuld kan worden, hetzij met goud of amalgaam, terwijl toch

het feit dat iedere caviteit klein begonnen is niet ontkend kan worden, dan is men geneigd dit met hem ten sterkste te be-
treuren.

Het is ondergeteekende meermalen gebeurd (en daarom vermoedt hij dat dit niet alleen hem zal zijn overkomen) dat patienten mededeelden dat hun vorige tandarts sommige caviteiten wel had opgespoord, maar „niet groot genoeg had gevonden om te vullen.”

Dit kan toch moeilijk anders worden verklaard dan uit het feit dat de betreffende tandarts het nog niet over zijn hart kon verkrijgen om een belangrijke hoeveelheid gezond weefsel op te offeren, of van meening was dat zijn arbeid vergemakkelijkt werd wanneer hij den toestand nog maar eens een beetje aanzag!

Ziedaar dan de gevolgen van een op zichzelf hoogst verdienstelijke stelling die — jammer genoeg — voor velen tot axioma geworden is!

„**No cavity is too small to fill**” — schrijft *Kells* — „is vanaf het begin van mijn praktijk mijn wachtwoord geweest en dit behoorde in groote letters gedrukt, ingelijst en opgehangen te worden in ieder tandheelkundig instituut.”

Wij zijn van meening dat het in ieder geval geen kwaad kan, deze eenvoudige waarheid ook eens in dit Tijdschrift af te drukken, al ware het alleen maar om hart verbluffende eenvoudigheid!”

N.